

היא מאסה בחייה הילה. "הכל דיקני!" היא אומרת. הכל — מלבד הכסף

דרך ארוכה עברה פנינה רוזנבלום מצריך מטליפול במעברה בפתח-תיקוה לדירת-גג מכוארת

עם שתי העובדות בחנות תמיד אהבתי עסקים. אבל רק עכשיו מצאתי את הכיוון שלי

וברמזור, כשהאור הופך לכתום, היא משאירה את שאר המכוניות הרחק מאחוריה.

היא מגיעה לבית-הדואר. אין פנינה? — בשכילה זו בכלל לא בעייה. היא חוסמת ארבע מכוניות ויוצאת. "היי, גברת, כואי הנה." צועק לה השומר, אבל פנינה לא שומעת ואולי עושה את עצמה כלא שומעת. היא ממשיכה לצעוד לעבר הדואר. כשהיא יוצאת משם, אחרי דקות ארוכות, השומר כבר כמעט ויצא מדעתו מרוב כעס. היא מתנצלת ומפצה אותו בחיוך מקסים.

משם היא דוהרת לפגישת-עסקים נוספת ולאחריה, בשעה אחת, היא מת-יישבת לאכול במיסערה. "זו הארוחה הראשונה שלי היום. גם ארוחת-בוקר וגם צהריים. לא יודעת מתי יהיה לי זמן לאכול שוב."

בין ביים לביים פותחת פנינה כמונולוג אישי: "תמיד אהבתי עסקים, אבל רק עכשיו מצאתי את הכיוון שלי. פעם הייתי מוציאה את כל הכסף שהיה לי על בגדים, על שטיות."

עם אחד הפועלים לרגלי הפנטהאוז חסן, חנאל מאמיר

"מלכת השורטס של בתים"

היום אני שקולה יותר. נמצאת כל הזמן בתהליך של צמיחה. אני רוגלת בצמיחה איטית. יש לי סבלנות. אני לא קופצת מעל הפופיק. מכירה כאלה ששוכרים פנטהאוז מפר אר, רק כדי להרשים. אני עושה רק מה שאני יכולה להרשות לעצמי. לאורך כל השנים בניתי את עצמי לאט, אבל בטוח. אני לא מכירה עוד מישהו בשאר-ביזנס שמצליח כל-כך הרבה שנים כמוני.

בלי בעיות הייתי יכולה למצוא לי משקיע שיתן לי רבע מיליון דולר ויקים לי עסק. הייתי יכולה גם להתחתן עם איזה מיליונר ולחיות כמו עשירה כל חיי, לא חסרו לי הצעות, אבל לא שני כרם,

צילום: ציון צמריר (המשך בעמוד 40)

ליד הפלאפון במכוניתה הכסף נותן לי חופשי